Надзея ПАРЧУК, г. Брэст

Каб шчасце нязгасна цвіло...

Каб рэкі паілі нас чыстай вадой,
А ў полі калоссе шумела –
Не цешмася, людзі, чужою бядой,
Каб наша, крый Бог, не паспела.

Каб лад быў у хатах,
а ў душах святло,
І радасць усмешкай вітала –
Давайце маліцца за тое сяло,
Дзе нас калісь маці люляла.

Павінна хоць штосьці
застацца святым
У нашых зняверанаых сэрцах,
Бо толькі жывём мы,
пакуль даражым –
Радзімай, рачулкай, азерцам.

Каб шчасце людское нязгасна цвіло
На нашых жыццёвых сцяжынах,
Адорвайма іншых
сардэчным цяплом –
Найшчодра, нястомна, няспынна.

Залатая восень на парозе...

Вось і лету палкаму канец –
Залатая восень на парозе.
Захавай касу сваю, касец,
Глянь, буслы ўжо родныя ў дарозе.

Больш хадзіць не будуць
за табой –
Аглядаць духмяныя пакосы;
Паляцелі дружнай талакой,
Сенажаці кінулі і росы...

Праляціць і восень, і зіма,
Сакавік засочыць між пратапін,
А затым вясняначка сама
Уваскрэсне – буслаў прывітае.

Думкі ўпотай

Я радасцю кожнай сваёю
Заўжды падзялюся з табою,
А сум і гаркоту схаваю –
Лепш думай, што я іх не маю.

Ты думай, што ўсё ў мяне добра,
Ёсць шчасцейка поўная торба
І сэрца – паўнютка натхнення...
Так вер і жыві без сумненняў.

Спакою твайго не парушу –
Душу ўсё сцярпець я прымушу.
І, можа, мне гэтак удасца
Цябе ўратаваць ад няшчасця.